

Viața veșnică în epistolele lui Ioan

1 Ioan 1.1-4; 3.1-3; 5.1-5; 5.12,13; 5.20

William Kelly

© www.bibelstudium.de, Online începând de la: 25.09.2018, Actualizat: 25.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Texte biblice: 1 Ioan 1.1-4; 3.1-3; 5.1-5; 5.12,13; 5.20

În 1 Ioan capitolul 1

În cele două epistole scurte ale lui Ioan stă la bază în înțelepciune divină adevărul și dragostea și în prima epistolă ele sunt prezentate detaliat, unde din nou viața veșnică este permanent principiul dominant. Așa cum înțelepciunea în Proverbe 8 se referă la Hristos, așa este aici viața veșnică în introducerea minunată. »Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții, - pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; - deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtașie cu noi. Și părtașia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos. Și vă scriem aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină.« (1 Ioan 1.1-4) Revelarea vieții în dimensiunea ei cea mai deplină a avut loc față de apostoli (chiar dacă nu exclusiv numai față de ei), pentru ca ei să poată relata altora despre ea, care apoi la rândul lor prin învățătura fidelă să aibă bucuria deplină prin participarea la părtașia lor cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos, pe baza vieții veșnice, a vieții – așa cum Ioan o descrie -, înainte ca ea să fie revelată, care era la Tatăl, nesupusă niciunei îngrădiri în timp; căci El era veșnic.

Descrierea nu este așa de abstractă ca în Ioan 5.26 (»Tatăl are viața în Sine Însuși«), ci personală (»la Tatăl«, *πρὸς τὸν Πατέρα*); aceasta nu o poate tăgădui nimeni. Umblarea într-o astfel de lumină conduce necondiționat la o astfel de părtașie. Restul capitolului ne arată mesajul divin, care judecă orice mărturie falsă, în timp ce cel sincer savurează harul care curăță de orice păcat prin sângele lui Isus, Fiului Său. În slujba de apărare a celui drept înaintea Tatălui s-au luat măsuri pentru eșecul lui (1 Ioan 2.1.2), și El este și ispășirea în valoarea ei permanentă și aplicarea ei cea mai cuprinzătoare.

În 1. Ioan capitolele 2 și 3

Începând cu 1 Ioan 2.3 urmează apoi aplicarea practică la aceia care poartă Numele Lui: Ascultarea (1 Ioan 2.3-6); dragostea (1 Ioan 2.7-11); ambele însușiri necesare și acțiuni ale vieții în creștin, în opoziție cu mărturisitorii falși. Urmează o expunere bogată în conținut cu privire la familia lui Dumnezeu și varietățile ei în 1 Ioan 2.12-28, unde fiecare este apelat cu privire la aceste contraste, fiecare clasă (părinți, tineri, copii și copilași). Singura referire categorică la viața veșnică este în versetul 25, unde făgăduința este prezentată ca fiind înainte de a fi lumea și nu că ea este astăzi o făgăduință neîmplinită.

După aceea Ioan într-o intercalare a harului revine în 1 Ioan 3.1-3 la tema referitoare la neprihănirea practică ca dovadă de a fi născut din El, Cel drept. Intercalarea consolidează atenționarea cu privire la fărădelege. După aceea el reia firul, prezintă însă pe Hristos ca pe Cel curat, care nu numai a îndepărtat păcatele noastre și era fără păcat, ci și ca Cel care oferă o natură care corespunde naturii Sale, și aceasta atât în dragoste cât și în dreptate. În opoziție cu aceasta urăște lumea; și așa cum știm, că noi am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați, așa este cel care urăște pe fratele său, un ucigaș; și noi știm, că nici un ucigaș nu poate avea viața veșnică rămânând în el, așa cum are cel credincios.

1 Ioan capitolul 5

Sărim acum peste restul capitolului al treilea și peste capitolul prețios patru, căci următoarea prezentă directă o găsim în 1 Ioan 5.1-5: »Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. ... pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea.« Numai egoismul se poate îndoii că oricine este născut în sens spiritual din Dumnezeu are și viața divină în Fiul Său și că »viața veșnică« este o viață superioară sau viitoare. Căci în Ioan 6.40,47 este prezentată viața veșnică atât ca rezultat al credinței în El, Cel întrupat, cât și al credinței în faptul că El a dat Trupul Său, să fie mâncat, și sângele Său, să fie băut (Ioan 6.54), adică ca rezultat al credinței în moartea Sa. Și cine ar putea trece cu vederea, că expresiile »viața veșnică« și »viața« în 1 Ioan 5.11,12 se pot înlocui una cu alta, chiar dacă înțelepciunea divină exprimă una mai complet decât cealaltă. Însă ambele se referă la aceeași viață a lui Hristos. Nu mai puțin adevărat este că credincioșii din Vechiul Testament erau născuți din Dumnezeu și erau umpluți cu aceeași viață, chiar dacă nu se poate spune despre ei, că au crezut în Domnul nostru Isus ci aveau numai o nădejde vie în Acela care va veni. Acesta era inevitabil caracterul credinței lor, dar era credință, credința aleșilor lui Dumnezeu din zilele acelea. Nici un credincios inteligent nu se îndoiește de partea lor cea bună prin harul lui Dumnezeu, har pe care noi, cei pentru care Dumnezeu a prevăzut ceva mai bun, nu trebuie câtuși de puțin să-l devalorizăm sau să ne îndoim. Tot așa de puțin era o parte mică a binecuvântării mari, de a crede în Isus, care a fost revelat de Tatăl ca Fiul al lui Dumnezeu, al Dumnezeului cel viu, care Însuși a venit cu apă și sânge și căruia I-a dat mărturie atât Duhul cât și apa și sângele. »Și mărturia este aceasta; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.« Nouă ea ne-a fost revelată cum nu putea fi revelată credincioșilor din Vechiul Testament, și noi o cunoaștem de aceea așa cum ei nu puteau s-o cunoască. Aceasta o confirmă pe deplin versetul următor: »V-am scris aceste lucruri ca să știți, că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.« Ce privilegiu este pentru noi această cunoaștere sigură și cât de existențial caracteristic pentru creștinătate! Epistola nu se încheie fără să ne amintească că noi pe lângă multe alte realități cunoscute să știm și aceasta, că »Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.« Ce ziditor și prețios este aceasta pentru noi! Ce apărare împotriva oricărui idol!

Tradus de la: [Das ewige Leben \(3\) In den Johannesbriefen](#)

Extras din cartea „F.E.R. Heterodox on Life Eternal“ de William Kelly

Traducere: Ion Simionescu